

Idiosynchronism – An Art Movement for the 21st Century Nic Costa

In the spring of 2006 the paths of three individuals crossed, and in spite of their disparate backgrounds and ages they found a common bond in art, and decided to form a new art movement called Idiosynchronism that was to be based on the terrible beauty of existence- subjectivity, futility and meaninglessness. They wrote:

“Our premise is that nothing can be objective- all experience is subjective based on emotion, passion and the self, there is no ultimate truth or reality other than our own transitory feelings and illusions.

We aim to take art away from the illusion of objectivity and rationality, and place it firmly where it belongs into a subjective environment- we aim to use imagery, themes and styles that are currently taboo in art -passion, melodrama, kitsch, emotion, cliché- we seek to produce work that some contemporary art galleries would not have the courage to hang because it sits outside the current artistic ethos, and that some buyers would not want because it does not flatter their ego, make them look sophisticated enough, or match the colour of their living room sofa.

We acknowledge the existence of our prejudices and social conditioning and the lies we perpetrate on a daily basis in our so called egalitarian societies, which are in fact structured to make us feel collectively inadequate and therefore easily manipulated.” However, the futility and terrible beauty

Την άνοιξη του 2006 διασταυρώθηκαν οι δρόμοι τριών ανθρώπων με ανόμοιο παρελθόν και διαφορετικές ηλικίες. Με κοινό, όμως, χαρακτηριστικό την τέχνη αποφάσισαν να δημιουργήσουν ένα καλλιτεχνικό κίνημα αποκαλούμενο “Ιδιοσυχρονισμός”, βασισμένο στην φοβερή ομορφιά της υποκειμενικότητας, της ματαιότητας και της ασημαντότητας της ύπαρξης.

Γράφουν, λοιπόν, τα εξής: “Πεποιθήσή μας είναι ότι τίποτα δεν μπορεί να είναι αντικειμενικό, τα βιώματά μας είναι υποκειμενικά και βασίζονται σε αισθήματα όπως τη συγκίνηση, το πάθος και την αίσθηση του εγώ, δεν υπάρχει απόλυτη αλήθεια ή πραγματικότητα εκτός από τα παροδικά συναισθήματα και τις παραισθήσεις μας.

Στοχεύουμε στο να μεταφέρουμε την τέχνη μακριά από την παραισθητική αντικειμενικότητας και του ορθολογισμού και να την τοποθετήσουμε στέρεα εκεί όπου ανήκει, σε ένα υποκειμενικό περιβάλλον - στοχεύουμε στο να χρησιμοποιήσουμε εικόνες, θέματα και στυλ που αυτήν την εποχή αποτελούν ταμπού στην τέχνη - πάθος, μελόδραμα, κίτς, συναίσθημα, κλισέ - επιδιώκουμε να παράγουμε έργα που κάποιος γκαλερί σύγχρονης τέχνης δεν θα είχαν το θάρρος να παρουσιάσουν επειδή ξεφεύγουν από το τρέχον καλλιτεχνικό ήθος και που κάποιος πελάτης δεν θα αγοράζαν επειδή τα έργα αυτά δεν κολακεύουν το εγώ τους, δεν τους κάνουν να φαίνονται αρκετά εκλεπτυσμένους ή δεν ταιριάζουν με το χρώμα του καναπέ στο καθιστικό τους.

Αναγνωρίζουμε την ύπαρξη των προκαταλήψεών μας και της θέσης μας στην κοινωνία, του ψεύδους που συντελείται σε καθημερινή βάση στις κοινωνίες που διήθεν υπερασπίζονται την ισονομία και την ισοπολιτεία, ενώ στην πραγματικότητα είναι διαρθρωμένες με τρόπο ώστε να μας κάνουν να νοιώθουμε ανεπαρκείς κι επομένως να μας χειραγωγούν πιο εύκολα.”

Ωστόσο, οι έννοιες της ματαιότητας

2006’ının baharında 3 kişinin yolları bir yerde kesişti ve çok farklı geçmişlerine ve yaşlarına rağmen sanatta ortak bir bağ bulma adına varoluşun (bireysellik, yararsızlık ve anlamsızlık) korkunç güzelliğine dayalı “Kendineözgülük” adında bir sanat hareketi oluşturmaya karar verdiler. Şunu yazdılar:

“Çıkış noktamız hiçbir şeyin nesnel olamayacağı gerçeğidir - bütün deneyimler duygulara, tutkulara ve bireye dayanır ve öznel-dir. Kendi geçici duygularımız ve hayallerimizden başka kesin bir doğru veya gerçeklik yoktur. Sanatı nesnellik ve akılcılık yanlısamlarından uzaklaştırmayı ve onu ait olduğu yere yani nesnel çevreye sıkıca yerleştirmeyi amaçlamaktayız. Sanatta tabu olan -tutku, melodrama, kiç, duygu, klişe- imgeler, konular ve stiller kullanmayı amaçlıyoruz. Güncel sanatsal özelliğine aykırı olduğu için bazı çağdaş sanat galerilerinin bunları asmayı cesaret edemeyeceği, ve bazı alıcıların egolarını pohpohlamayacağı, onların yeterince sofistike görüşlerini sağlamayacağı, veya oturma odasındaki sofanın rengine uymayacağı için istemeyeceği ürünler üretmeyi amaçlamaktayız. Bize kolektif olarak yetersiz ve dolayısıyla kolayca yönlendirilebilir olduğumuzu hissettirmek için yapılandırılmış sözde eşitlikçi toplumlar içinde günlük olarak söyledığımız yalanların, sosyal şartlanmaların ve önyargılarımızın varlığını teyit ediyoruz.

opposite: Mirela Moscu-Romania, above: Noli me Tangere Masha Yozefpolsky-Russia/Israel, right: Help Kirstin Wagner-Germany

From a certain point onward there is no longer any turning back. This point can be reached (Franz Kafka)

that they speak of is not the nihilist attitude commonly taken in the west, but one which has its roots in Zen which says that we have to see and accept the world as it is in order to truly engage with it. There is no isolated 'I' against the cruel world, no us against a system which is forever plotting against us, for we are the system, we are ultimately the perpetrators of our own misery.

Underlying this is the strong belief that Art's true function is not to please or decorate (that is the role of other lesser disciplines such as craft or design) but to challenge and question, and to be as Simon Schama wrote, the thug lying in wait to deliver painful truths to its audience.

Since its inception in Cyprus, the Movement has now spread world wide and has attracted many established artists and art theorists who see that the time is ripe for art to take a new direction. Here are some comments from people who have joined the movement:

Jarik Jongman, a Dutch based artist who worked with Anselm Kiefer, writes:

“We are living in a world of turmoil and crisis that is rapidly taking unprecedented form.

The financial crisis is now manifesting itself on a global level. Whether we are witnessing the disintegration of the capitalist system as Marx foresaw it is not certain but we might be justified in fearing that his prediction of a general pauperization of the masses will occur. Even if western civilization would escape relatively unscathed, it is almost certain that things will never go back to how they were before.

With pressures rising to yet unforeseeable levels it is legitimate to wonder whether these

και της τρομερής ομορφιάς τις οποίες πραγματεύονται δεν συμπίπτουν με την στάση των νικησιτών που κυριαρχεί συνήθως στον δυτικό κόσμο, αλλά παραπέμπουν σε μια φιλοσοφία που έχει τις ρίζες της στο Zen και λέει ότι πρέπει να δούμε και να δεχτούμε τον κόσμο όπως είναι για να μπορούμε πραγματικά να καταπιαστούμε με αυτόν. Δεν υπάρχει κανένα μεμονωμένο εγώ ενάντια σε έναν σκληρό κόσμο, κανένα εμείς ενάντια σε ένα σύστημα που μονίμως συνωμοτεί εναντίον μας, γιατί εμείς είμαστε το σύστημα, εμείς είμαστε τελικά οι δράστες της δυστυχίας μας.

Πίσω από όλα αυτά υπάρχει η ισχυρή πεποίθηση ότι η πραγματική χρησιμότητα της τέχνης δεν είναι ούτε να λειτουργεί διακοσμητικά ούτε ως αντικείμενο τέρψης (αυτός είναι ο ρόλος άλλων τομέων όπως οι χειροτεχνίες ή ο σκευασμός), αλλά να προκαλεί και να αμφισβητεί, και να παίζει το ρόλο, όπως έγραψε ο Simon Schama, του καθάρματος που κάθεται και περιμένει έτοιμο να ξεφουρνίσει επώδυνες αλήθειες στο ακροατήριό του.

Αφότου ξεκίνησε στη Κύπρο, το κίνημα διαδόθηκε πλέον σε όλον τον κόσμο και προσέλκυσε πολλούς καταξιωμένους καλλιτέχνες και θεωρητικούς τέχνης που βλέπουν ότι οι καιροί έχουν ωριμάσει ώστε η τέχνη να πάρει μια νέα στροφή. Παραθέτουμε εδώ μερικά σχόλια από ανθρώπους που έχουν ασπαστεί το κίνημα.

Ο **Jarik Jongman**, Ολλανδός καλλιτέχνης, ο οποίος έχει συνεργαστεί με τον Anselm Kiefer, γράφει τα εξής: “Ζούμε σε έναν κόσμο αναταραχών και κρίσης που αποκτά αστραπιαία μια μορφή χωρίς προηγούμενο. Η οικονομική κρίση εξαπλώθηκε κιόλας σε παγκόσμιο επίπεδο. Δεν ξέρουμε εάν επαληθεύεται η θεωρία της αποσύνθεσης του κεφαλαιοκρατικού συστήματος του Μαρξ, ο φόβος μας όμως είναι δικαιολογημένος ότι οι μάζες θα περιέλθουν σε κατάσταση γενικής ένδειας. Ακόμα κι αν ο δυτικός πολιτισμός θα μπορούσε να παραμείνει σχετικά αλώβητος από

Fakat bahsettikleri yararsızlık ve korkunç güzellik batıda genel olarak gösterilen nihilist tavır değildir, bu kökleri dünya ile gerçekten meşgul olmak için onu olduğu gibi görüp kabul etmek gerektiğini söyleyen Zen’e dayanan bir tavrıdır. Acımasız dünyaya karşı izole edilmiş “ben” yok, bize sürekli olarak entrikalar hazırlayan sisteme karşı “biz” de yok, çünkü bizler sistemiz, kendi sefaletimizin nihai oluşturucularıyız.

Bunun altında yatan güçlü inanış, Sanatın gerçek fonksiyonun memnun etmek veya dekore etmek (bu zanaat ve tasarım gibi daha küçük disiplinlerin rolüdür) olmadığı fakat meydan okumak, sorgulamak ve Simon Schama’nın yazdığı gibi seyircilerine acı verici gerçekleri aktarmak için beklemede olan bir eşkiya olmak olduğudur.

Kıbrıs’ta başlangıcından bu yana, bu Hareket dünya çapında yayılmış ve sanata yeni bir yön vermek için en uygun zaman olduğunu gören kendini kanıtlamış sanatçıların ve sanat kuramcılarının ilgisini çekmiştir. Bu harekete katılan insanların bazı yorumları şöyledir:

Anselm Kiefer’le çalışmış olan ve Hollanda’da çalışmalarını yürüten sanatçı **Jarik Jongman** şöyle yazar: “Hızlı bir şekilde benzersiz bir biçim alan bir karmaşanın ve krizlerin olduğu bir dünyada yaşıyoruz. Finansal kriz kendini global düzeyde de açıkça gösteriyor. Marx’ın öngördüğü gibi kapitalist sistemin çöküşüne tanıklık edip etmediğimiz kesin değil fakat onun kitlelerin genel olarak fakirleşmesinin meydana geleceği tahmininin gerçekleşmesinden korkmayı haklı kılabiliriz. Batı uygarlığı bundan göreceli olarak yara almadan kurtulsa bile kesin olan şey artık hiçbir şeyin eskisi gibi olmayacağıdır. Baskıların tahmin edilmez düzeylere yükselmesiyle bu süreçlerin insanoğlunun şiddete olan doğal eğilimini serbest bırakıp

Only by going too far can you go far enough (Francis Bacon)

Foreplay Lewa Stroes-Holland, The Next Shoe Lola Scarpitta-USA, Two barbies in the Hollywood Hills Edward W. Wilcox-USA Sit Stay Alison Williams-SouthAfrica, ATELIER Christian Moeller-Germany, Tattoo Claysmith-UK

Our purpose is mischief (Emilio Zapotek)

Ascent Neil Howe-Australia, Into the City Anna Jaros-Poland, Zapotek Quinquennial, Mike Bennion-UK, Was born Elina Maria Laukkarinen-Finland.

processes will also unleash man's innate tendency to violence.

Notwithstanding the fact that evidence of this tendency can be witnessed on a daily basis, the question arises whether extreme abominations on the scale of Auschwitz would be conceivable once more.

Much has been written about the unusual coincidence of circumstances that enabled these horrors to take place but we have also come to understand, for example through Milgram's obedience experiment in 1961, that we are all capable of brutality, or at least of relinquishing responsibility for our acts, even if this means harming others.

Adding to that, Hannah Ahrendt's observations on the banality of evil, show that generally we have accepted the notion that man's civilized appearance is merely a very thin coat of veneer.

But from where stems this unwillingness to control our tendencies towards violence and cruelty? Many of us will have acted in a violent manner at some time in our lives, and most of us facilitate suffering indirectly, through buying products derived from slavery, through eating meat of mass-slaughtered animals.

To sublimate our feelings we watch movies about the mafia, about war, we go to boxing matches and football games..."

Jac Saorsa, a noted art theorist, currently lecturing in Lefkosia, writes about a work she is currently engaged in "Narrating the Catastrophe, which constitutes a

όλα αυτά, είναι σχεδόν σίγουρο ότι τα πράγματα δεν θα επιστρέψουν ποτέ στην πρότερή τους κατάσταση. Με όλη αυτή την πίεση που έχει πλέον φτάσει σε απρόβλεπτα επίπεδα, λογικό είναι να αναρωτηθεί κανείς μήπως όλες αυτές οι καταστάσεις θα εξαπολύσουν και την έμφυτη τάση του ανθρώπου προς τη βία. Παρά το γεγονός ότι βλέπουμε σημάδια αυτής της τάσης καθημερινά, το θέμα είναι αν θα βιώσουμε ξανά ακραίες εξάρσεις βίας όπως στο Άουσβιτς. Έχουν γραφτεί πάρα πολλά για τις ασυνήθιστες συμπτώσεις και περιπτώσεις που επέτρεψαν όλα αυτά τα φρικαλέα γεγονότα, έχουμε ωστόσο αντιληφθεί, για παράδειγμα μέσα από το πείραμα του Milgram για την υπακοή το 1961, ότι όλοι είμαστε ικανοί για βιαιότητες, ή τουλάχιστον να αποποιηθούμε της ευθύνης για τις πράξεις μας, ακόμα κι αν αυτό μπορεί να βλάψει άλλους. Αν δούμε επίσης και τις παρατηρήσεις της Hannah Ahrendt σχετικά με κοινωνία του κακού, τώρα έχουμε γενικά αποδεχτεί την ιδέα ότι η εκπολιτισμένη εμφάνιση της ανθρωπότητας δεν είναι παρά ένα πολύ λεπτό επιφανειακό επίχρισμα. Από πού όμως πηγάζει η απροθυμία ελέγχου αυτών των τάσεων προς τη βία και τη σκληρότητα; Πολλοί από εμάς θα έχουμε ενεργήσει κατά τρόπο βίαιο κάποιες φορές στη ζωή μας και οι περισσότεροι συμβάλλουμε έμμεσα στον πόνο των ανθρώπων με το να αγοράζουμε προϊόντα που παράγονται μέσα από συνθήκες σκληριότητας ή καταναλώνοντας κρέας από ζώα που έχουν θανατωθεί μαζικά. Μετουσιώνουμε τα συναίσθηματά βλέποντας ταινίες για τη μαφία και τον πόλεμο ή πηγαίνοντας σε αγώνες μπόξ και σε ποδοσφαιρικά παιχνίδια..."

Η Jac Saorsa, καταξιωμένη θεωρητικός τέχνης, η οποία αυτήν την περίοδο δίνει διαλέξεις στη Λευκωσία, γράφει σχετικά με μια εργασία με την οποία ασχολείται

βίαια, είναι σχεδόν σίγουρο ότι τα πράγματα δεν θα επιστρέψουν ποτέ στην πρότερή τους κατάσταση. Με όλη αυτή την πίεση που έχει πλέον φτάσει σε απρόβλεπτα επίπεδα, λογικό είναι να αναρωτηθεί κανείς μήπως όλες αυτές οι καταστάσεις θα εξαπολύσουν και την έμφυτη τάση του ανθρώπου προς τη βία. Παρά το γεγονός ότι βλέπουμε σημάδια αυτής της τάσης καθημερινά, το θέμα είναι αν θα βιώσουμε ξανά ακραίες εξάρσεις βίας όπως στο Άουσβιτς. Έχουν γραφτεί πάρα πολλά για τις ασυνήθιστες συμπτώσεις και περιπτώσεις που επέτρεψαν όλα αυτά τα φρικαλέα γεγονότα, έχουμε ωστόσο αντιληφθεί, για παράδειγμα μέσα από το πείραμα του Milgram για την υπακοή το 1961, ότι όλοι είμαστε ικανοί για βιαιότητες, ή τουλάχιστον να αποποιηθούμε της ευθύνης για τις πράξεις μας, ακόμα κι αν αυτό μπορεί να βλάψει άλλους. Αν δούμε επίσης και τις παρατηρήσεις της Hannah Ahrendt σχετικά με κοινωνία του κακού, τώρα έχουμε γενικά αποδεχτεί την ιδέα ότι η εκπολιτισμένη εμφάνιση της ανθρωπότητας δεν είναι παρά ένα πολύ λεπτό επιφανειακό επίχρισμα. Από πού όμως πηγάζει η απροθυμία ελέγχου αυτών των τάσεων προς τη βία και τη σκληρότητα; Πολλοί από εμάς θα έχουμε ενεργήσει κατά τρόπο βίαιο κάποιες φορές στη ζωή μας και οι περισσότεροι συμβάλλουμε έμμεσα στον πόνο των ανθρώπων με το να αγοράζουμε προϊόντα που παράγονται μέσα από συνθήκες σκληριότητας ή καταναλώνοντας κρέας από ζώα που έχουν θανατωθεί μαζικά. Μετουσιώνουμε τα συναίσθηματά βλέποντας ταινίες για τη μαφία και τον πόλεμο ή πηγαίνοντας σε αγώνες μπόξ και σε ποδοσφαιρικά παιχνίδια..."

Sanat sürecinde figürasyon elamanlarının arayışı içinde Ricouer'in olaybilimsel tefsir din bilimi, Deleuze'un duygu estetiğiyle sanatçının (benim) uygulamanın oto-etnografik hesabı arasındaki felsefi söylemi oluşturan "Felaketi Anlatma" çalışması üzerine şu anda Lefkoşa'da ders veren bilinen sanat kuramcısı, Jac Saorsa, bu çalışma hakkında

philosophical discourse between Ricouer's phenomenological hermeneutics, Deleuzean aesthetics of sensation, and an artist's (myself) autoethnographic account of practice, in an exploration of elements of figuration in the art process. It focuses in part on narrative identity, and on Deleuze's 'catastrophe' that must be reached during the art process..."

For Masha Yozefpolsky, a Russian born filmmaker based in Israel, her concern is that "Regulated and hypnotized we are indeed normalized into a psycho-physical zombie state of being, order and uniformity. While reality itself, loosing its coherency and certainty on any possible level, our selves are being stolen from us. Within the present distorted world what are the certitudes? What are the navigation principals? As a nonfunctional zone of multiple reflectors where deconstruction and reconstruction coexist art shifts perception and experience as an alternative survival territory to our mundane reality."

Mores Rabenstern an artist based in Germany states, "...reduced to the basic rules of nature, every individual strives for the best position, gaining the best possible. This mixture despite all the longing for more justice, more ethics, not to forget the false promises of these damned religions causes all the trouble we do have. And I am afraid, despite all (so called) intelligence, there is no possibility to change anything at all. Sometimes I do

τον τελευταίο καιρό και έχει τίτλο "Διήγηση της Καταστροφής": "... μια φιλοσοφική συνομιλία μεταξύ της φαινομενολογικής ερμηνευτικής του Ricouer, της αισθητικής των αισθήσεων του Deleuzean και ενός αυτο-εθνογραφικού απολογισμού της πρακτικής του ίδιου του καλλιτέχνη (εμένα), σε μια εξερεύνηση των στοιχείων της απεικόνισης κατά την καλλιτεχνική διεργασία. Η εστίαση βρίσκεται εν μέρει στην αφηγηματική ταυτότητα και στην "καταστροφή" του Deleuze που μπορεί να συντελεστεί κατά τη διάρκεια της καλλιτεχνικής διεργασίας..."

Η Masha Yozefpolsky, Ρωσίδα παραγωγός ταινιών που ζει στο Ισραήλ, ανησυχεί για το γεγονός ότι "είμαστε ρυθμισμένοι και υπνωτισμένοι, υποταγμένοι σε μια ψυχοσωματική κατάσταση ζόμι ως προς την ύπαρξη, την τάξη και την ομοιομορφία. Ενώ η ίδια η πραγματικότητα χάνει τη συνοχή και τη σιγουριά της σε κάθε επίπεδο, κάποιος μάς κλέβει τους ίδιους μας τους εαυτούς. Στον διαστρεβλωμένο αυτό κόσμο του σήμερα πού μπορεί να υπάρχει σιγουριά; Ποιες είναι οι οδηγίες πλεύσης; Σαν μια μη λειτουργική ζώνη πολλαπλών κατοπτρών, όπου η αποσυναρμολόγηση και η αναδόμηση συνυπάρχουν, η τέχνη μεταφέρει την αντίληψη και την εμπειρία ως εναλλακτική περιοχική επιβίωσης στην εγκόσμια πραγματικότητα μας".

Ο Mores Rabenstern, καλλιτέχνης από τη Γερμανία δηλώνει τα εξής: "... αν το δούμε απλώς μέσα από τους βασικούς κανόνες της φύσης, κάθε άτομο πασχίζει για μια καλύτερη θέση στη ζωή, παλεύει για το καλύτερο που μπορεί να πετύχει. Αυτή είναι και η βασική μας αρχή, παρόλες τις προσπάθειες για περισσότερη δικαιοσύνη, περισσότερη ηθική, κι αν μην ξεχνάμε τις ψευτικές εικείνες υποσχέσεις των αναθεματισμένων θρησκειών που μας προκάλεσαν

yazmaktadır. Kismi olarak anlatı kimliğine ve Deleuze'in sanat sürecinde ulaşılması gereken 'felaketine' odaklanır.

İsrail'de yaşayan Rusya doğumlu film yapımcısı Masha Yozefpolsky'e göre "Düzenlenmiş ve hipnotize edilmiş olarak, bizler varolma, düzen ve aynılık psiko-fiziksel zombi durumuna normalize olmuş aslında. Gerçeklik, herhangi bir olası düzeydeki tutarlılığını ve katiliğini kaybederken, benliklerimiz bizlerden çıkmıştır. Günümüzün çarpık dünyasındaki katilikler nelerdir? Bu gidişatın ana temelleri nelerdir? Yapıbozumunun ve yeniden yapılandırmanın birlikte varolduğu çoklu yansıtıcıların işlevsiz bir bölgesi olarak sanat, dünyevi gerçekliğimize alternatif bir varolma sahası olarak algıyı ve deneyimi dönüştürür.

Almanya'da çalışmalar sürdüren bir sanatçı olan Mores Rabenstern şunu belirtmiştir: Doğanın temel kurallarına indirgenmiş olarak her birey mümkün olan en iyiyi elde etmek için, en iyi mevki için çabalar. Bu karışım, daha fazla ahlak ve adalet özlemine karşın, lanetli dinlerin yanlış sözlerini unuttundan da, sahip olduğumuz bütün sıkıntıların nedevidir. Ve korkarım ki bütün (şözde) akılcılığa rağmen, herhangi bir şeyi değiştirme imkânı hiç yoktur. Bazen bu küçük mavi gezegeni büyük ve daha çok tuhaf bir deney olarak düşünüyorum Öyle midir acaba?

Birleşik Krallıktan Clay Smith "insan durumunun katmanlarına bakarak ve bunların değişim için var olan irademize göre onu nasıl değiştirebileceği ve dönüştürebileceği

Blatman Geringshof 1941 Mira Cedar-Israel, AURORA CONSURGENS Jarik Jongman-Holland, Chair for Unwelcome Guests David Wilcox-USA, XBEIRUT Marcus Reichert-USA/France, Sunny Day Electra Costa-UK, Angel Tatjana Deluxe- Lithuania/Germany

The Hole in my Head Magdalena Wisniewska-Poland, Pigs Might Fly Jemima Puddleduck American Quintet-Moldova/Cyprus, Long Road Home Ronnie Kray-UK, Body Influx Jac Saorsa-UK/Cyprus, StrangeBird Sol Kjøk-Norway/USA.

imagine this small, blue planet as a great and rather weird experiment ... who can tell?"

Clay Smith in the UK writes: "transcendence of the human, looking at the layers within the human condition, and how these can change and alter at will, according to our will to change...One's own contemplation and peace of mind (without the burden of culture or religion, though these are very important factors in my idea), can one achieve within themselves that moment of clarity/enlightenment, in which a 'critical mass' can be obtained. I am thinking in terms of two faiths/beliefs clashing to create a critical mass, like in quantum physics, but instead of something explosive being the reaction, I am hoping for something very positive to emerge from this. One element for the reaction will be 'Blind Faith', the other 'Science'. My idea relates to my living and working in a multicultural environment. It also relates to my sense of isolation and loneliness, which I have lived with, and felt OK with, all of my life.

Marcus Reichert, an American artist, writer, filmmaker and leading art critic writes: "...man's cruelty may derive in some way from the pressures of simply existing in a world that is in the process of being destroyed through man's obliviousness, greed, arrogance, etc. but there does seem to be another dimension at work here and that is man's unwillingness to control his tendencies toward violence and cruelty, even in their most subtle and "civilized" forms... concentrating more exclusively on man's compulsion to sublimate and degrade his fellow man through the violence and

όλα αυτά τα δεινά. Φοβάμαι επίσης πως, παρόλη την (ούτω καλούμενη) νοημοσύνη, δεν υπάρχει πιθανότητα να αλλάξει κάτι σε όλο αυτό το σκηνικό. Μερικές φορές σκέφτομαι πως αυτός ο μικρός, μπλε πλανήτης δεν είναι παρά ένα τεράστιο και κάπως περιεργό πείραμα... ποιος ξέρει;"

Ο **Clay Smith** από το Ηνωμένο Βασίλειο γράφει τα εξής: "η υπερβατικότητα του ανθρώπου, αν εξετάσουμε τις διάφορες εκφάνσεις της ανθρώπινης ύπαρξης, και πώς αυτές μπορούν να αλλάξουν και να τροποποιηθούν κατά βούληση, σύμφωνα με το πώς τις θέλουμε εμείς να αλλάξουν. Με περιουλογή και ψυχική ηρεμία (χωρίς το βάρος της κουλτούρας ή της θρησκείας, αν και αυτοί είναι πολύ σοβαροί παράγοντες κατά τη γνώμη μου), μπορούμε να πετύχουμε τη διαύγεια/διαφώτιση από μέσα μας και να φτάσουμε στην έννοια του critical mass. Σκέφτομαι να δημιουργήσω critical mass στο πλαίσιο δύο αντικρουόμενων πίστεων/πεποιθήσεων, όπως στην κβαντική φυσική, αλλά αντί για έκρηξη ως αντίδραση, ελπίζω να προκύψει κάτι πολύ θετικό από αυτό το πείραμα. Το ένα στοιχείο για την αντίδραση θα είναι η "τυφλή πίστη" και το άλλο η "επιστήμη". Η ιδέα μου σχετίζεται με το γεγονός ότι ζω και εργάζομαι σε ένα πολυπολιτισμικό περιβάλλον. Σχετίζεται επίσης με το αίσθημα της απομόνωσης και της μοναξιάς που έχω βιώσει, αλλά καθ' όλη τη διάρκεια της ζωής μου αισθανόμουν καλά μ' αυτό."

Ο **Marcus Reichert**, Αμερικανός καλλιτέχνης, συγγραφέας, παραγωγός ταινιών και κορυφαίος κριτικός τέχνης γράφει: "... η ανθρώπινη σκληρότητα μπορεί να προέρχεται κατά κάποιο τρόπο από την πίεση που υφίσταται η ανθρωπότητα σε έναν κόσμο που βρίσκεται στο στάδιο της καταστροφής εξαιτίας της άγνοιας, της απληστίας και της υπεροψίας του ανθρώπου. Φαίνεται, όμως, να υπάρχει και μια άλλη διάσταση: η

çerçevesinde insanın üstünlüğü..." hakkında yazar. Bir kişinin zihninin huzuru ve düşüncesi (kültür ve dinin yükü olmadan, çünkü bunlar bana göre çok önemli etkenlerdir) 'kritik kitlenin' elde edilebileceği bir anlık açıklık/aydınlık yaratmasını başarabilir. Kuantum fiziğinde olduğu gibi kritik bir kitle yaratmak için iki inanç/inanışın çarpışması gibi ele alıyorum bunu fakat tepkinin patlayıcı bir şey olması yerine buradan çok olumlu bir şeyin ortaya çıkmasını umut ediyorum. Bu tepkinin bir elementi 'Kör İnanç' diğeri ise 'Bilim'dir. Bu düşünce çok kültürlü bir çevrede çalışmam ve yaşamamla ilgilidir. Bu aynı zamanda yaşamım boyunca birlikte yaşadığım ve hoşnut olduğum yalnızlık ve soyutlanma duygusuyla da ilgilidir.

Amerikalı bir sanatçı, yazar, film yapımcısı ve önemli bir sanat eleştirmeni olan **Marcus Reichert** şunu yazar : "İnsanın acımasızlığı, kendi ilgisizliği, açgözlülüğü, kibiri vb yüzünden yokolma sürecinde olan bir dünyada yaşama baskısından bir şekilde kaynaklanmış olabilir ama burada başka bir boyutun varlığı görünüyor o da en zarif ve "uygar" biçimlerinde olsa bile... uyguladığı zulüm ve şiddet vasıtasıyla hemcinsini aşağılamak ve tasviye etmek için olan insan dürtüsüne yalnızca konsantre olarak insanın şiddeti ve acımasızlığı olan eğilimlerini kontrol etme konusundaki isteksizliğidir. Konumuzun sadizm olması gerektiğini hiçbir şekilde söylemiyorum ama insan, "birisi"nin sözde iyiliği için yapılan şiddetin belirli biçimlerinin sapıklığın bir biçimi olup olmadığını merak eder. Bu açıkça karmaşık bir konudur ve haysiyetle ele alınmalıdır. Francis Bacon'un resimleri onurlu mudur? Ben hayır derim. Bir işkence atmosferinde

cruelty he enacts. I'm not saying in any way that our subject should be about sadism but one does wonder if certain forms of violence that are enacted, supposedly for the good of "someone", aren't a form of perversion. Obviously, this is a very complex subject and one that needs to be addressed with dignity. Are Francis Bacon's paintings dignified? I would say so. Are certain forms of conceptual art that recreate an atmosphere of torture dignified? I'm not so sure. Is any form of art that exploits suffering merely for visual or theatrical impact a dignified pursuit for a "thinking" human being? I think not."

Janne Kearney, an Australian based painter, writes: "I never thought I would fit in any where! I never thought people shared these feelings and thoughts too!"

But the last word surely belongs to the member who was awarded a posthumous honorary membership to the movement, the notorious **Ronnie Kray**, one time lover of Francis Bacon and the Lord Chancellor of England - Lord Boothby, who, along with his twin brother Reggie, rose to fame in the 50's and 60s by means of murder, extortion and blackmail: "...Do you like it?"

A possible Idiosynchronist exhibition is in the planning for the near future. To keep updated and find out more about the Idiosynchronism movement visit: www.niccosta.com

ανθρώπινη απροθυμία να ελέγξει την τάση προς τη βία και τη σκληρότητα, ακόμη και τις πιο εκλεπτυσμένες και "εκπολιτισμένες" μορφές τους, οι οποίες επιστρατεύονται αποκλειστικά στην υπηρεσία της παρόρμησης του ανθρώπου να καταπιέσει και να υποβιβάσει το συνάνθρωπό του μέσω της βίας και της σκληρότητας που ασκεί πάνω του. Δεν εννοώ ότι το θέμα μας θά 'πρεπε οποσδήποτε να σχετίζεται με το σαδισμό, κάποιος όμως θα μπορούσε να διερωτηθεί εάν μερικές μορφές βίας, που ασκούνται δήθεν για το καλό "κάποιου", δεν είναι μια μορφή διαστρωφής. Αυτό είναι προφανώς ένα πολύ σύνθετο θέμα που πρέπει να εξετάσουμε με κάποια αξιοπρέπεια. Είναι τα έργα ζωγραφικής του Francis Bacon αξιοπρεπή; Θα μπορούσαμε να το πούμε πως ναι. Μήπως κάποιες μορφές εννοιολογικής τέχνης που ανακατασκευάζουν μια βασανιστική ατμόσφαιρα είναι αξιοπρεπείς; Δεν είμαι και τόσο σίγουρος. Είναι οποιαδήποτε μορφή τέχνης που εκμεταλλεύεται τον ανθρώπινο πόνο μόνο και μόνο για σκοπούς θεάματος μια αξιοπρεπής αναζήτηση ενός σκεπτόμενου ατόμου; Δε νομίζω."

Η **Janne Kearney**, ζωγράφος από την Αυστραλία γράφει: "Ποτέ μου δεν φαντάστηκα ότι θα μπορούσα να χωρέσω οπουδήποτε! Ποτέ μου δεν φαντάστηκα ότι κι άλλοι άνθρωποι έχουν τα ίδια συναισθήματα και τις ίδιες σκέψεις με μένα!"

Το επιμύθιο, ωστόσο, ανήκει στον άνθρωπο, στον οποίο αποδόθηκε μεταθανάτια η ιδιότητα του επίτιμου μέλους του κινήματος, στο διαβόητο **Ronnie Kray**, θαυμαστή του Francis Bacon και του Λόρδου Καγκελάριου της Αγγλίας Boothby, και ο οποίος μαζί με το δίδυμο αδερφό του Reggie απέκτησε τεράστια φήμη κατά τη δεκαετία του '50 και '60 για δολοφονίες, αιχμαλωτίες και εκβίαση : "... Σας αρέσει;"

Για περισσότερες πληροφορίες μπορείτε να επισκεφτείτε τον ιστοχώρο www.niccosta.com

ferini yeniden yaratan kavramsal sanatın belirli biçimleri onurlu mu? Emin değilim. Sadece görsel veya tiyatral bir etki için acı çekmeyi kullanan herhangi bir sanat biçimi "düşünen" insan için onurlu bir arayış mı? Bence değil".

Avustralya'da çalışmalarını yürüten ressam **Janne Kearney** şunu yazar: " Herhangi bir yere uyacağımı hiç bir zaman düşünmedim! İnsanların bu duyguları ve düşünceleri paylaştıklarını da hiç bir zaman düşünmedim"

Ama son söz kesin olarak, bir zamanlar Francis Bacon ve İngiltere'nin Lordlar kamarası başkanı ve adalet bakanı ve bir Lord Boothby seveni olan, ikiz kardeşi Reggie ile birlikte cinayet, zorbalık ve şantaj yoluyla 50li ve 60li yıllarda kötü ününü artıran ve harekete katkılarından dolayı onursal üyeliğe layık görülen **Ronnie Kray**'e ait olmalıdır: "...Bundan hoşlanıyor musun?"

Daha fazla bilgi için lütfen www.niccosta.com internet adresini ziyaret edin.